

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/328/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211538
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812211538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa B., zastúpený Y. proti odporcom 1) Y., 2) A., obaja zastúpení U., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu 1) N., zastúpeného U., o zaplatenie sumy 5.343,55 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. októbra 2013, č.k. 10C/65/2013-98, taktó

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1/, 2/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu 1/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom uložil odporcovi 1) povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.487,16 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 26.02.2011 do zaplatenia zo sumy 956,60 Eur, ktoré mu povolil splácať v mesačných splátkach po 50 Eur, splatných vždy do 30. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Návrh voči odporckyni 2) zamietol. O trovách konania vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že dňa 16.12.2005 X., a.s., so sídlom v W. a odporca 1) uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 100.000,- Sk. Odporca 1) sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky splácať v mesačných splátkach po 1.441,- Sk od 10.01.2006, vždy do 10. dňa v mesiaci. Konečná splatnosť úveru bola určená na deň 10.12.2015. Zmluvný úrok bol dojednaný vo výške 11,10 % ročne. Poplatok za správu úveru predstavoval sumu 50,- Sk mesačne. Úver bol odporcovi 1) poskytnutý na jeho účet, čo vyplýva z článku II., bodu 1. úverovej zmluvy. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 5,74 %. Dňa 27.01.2011 odporkyňa 2) uzavrela s navrhovateľom dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, na základe ktorej pristúpila podľa § 533 Občianskeho zákonníka k záväzku odporcu 1). Zo žiadnych listinných dôkazov v spise založených nevyplýva, že právny predchodca navrhovateľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čo je napokon zrejmé aj z oznámenia X., a.s. zo dňa 07.10.2013, založeného v spise na čl. 86. Okresný súd bol toho názoru, že predčasná splatnosť úveru poskytnutého odporcovi 1) vyhlásená nebola, nebola mu žiadnym spôsobom oznámená, preto nie je možné akceptovať vyjadrenie vedľajšieho účastníka, že za predčasnú splatnosť úveru je potrebné považovať výpis z úverového účtu odporcu 1), založeného na čl. 21 spisu ako príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok uzavretej medzi X., a.s. a navrhovateľom. Predčasná splatnosť úveru má významné dôsledky pre odporcu ako dlžníka, o ktorých musí byť dlžník informovaný. Ak nebola jednoznačným spôsobom aj vo vzťahu k odporcovi 1) ako dlžníkovi oznámená predčasná splatnosť úveru, nie je možné tvrdiť, že k nej došlo napr. spôsobom tvrdeným vedľajším účastníkom.

Keďže v prípade odporcu nedošlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, právo na zaplatenie celého zostatku úveru by právnomu predchodcovi navrhovateľa, prípadne navrhovateľovi vzniklo v prípade, ak by medzi účastníkmi úverového vzťahu bolo dohodnuté zaplatenie celého úveru pre nezaplatenie niektorej úverovej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka). K takejto dohode nedošlo, čo je zrejmé, z obsahu úverovej zmluvy, preto navrhovateľovi vzniklo právo na zaplatenie splatných splátok ku dňu rozhodovania súdu o jeho návrhu. Splaťnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 10.01.2006 a poslednej splátky na deň 10.12.2015. Vedľajší účastník na strane odporcu 1) vzniesol námietku premlčania pohľadávky navrhovateľa minimálne v rozsahu splátok splatných 3 roky pred podaním návrhu na súd, ktorú námietku okresný súd považoval za dôvodnú s poukazom na ust. § 110 ods. 3, veta prvá Občianskeho zákonníka. Podľa úverovej zmluvy zo dňa 16.12.2005 bol odporca 1) povinný úver splácať od 10.01.2006 do 10.12.2015, kedy bola splatná posledná úverová splátka. Návrh na začatie konania bol podaný dňa 02.07.2012, premlčané sú preto všetky úverové splátky splatné od 10.01.2006 do 01.07.2009, t. j. splátky splatné 3 roky pred podaním návrhu. Nepremlčané zostávajú splátky úveru splatné od 02.07.2009 do 24.10.2013, t. j. ku dňu rozhodovania súdu o návrhu navrhovateľa. Výška mesačnej úverovej splátky splatnej k 10. dňu v mesiaci predstavuje sumu 47,83 Eur (1.441,- Sk). Za obdobie od 02.07.2009 do 31.12.2009 nezaplatené úverové splátky predstavovali sumu 286,98 Eur - 6 mesiacov x 47,83 Eur. Za rok 2010 nesplatené úverové splátky predstavovali sumu 573,96 Eur - 12 mesiacov x 47,83 Eur. Za rok 2011, 2012 nesplatené úverové splátky predstavovali sumu 2 x 573,96 Eur a za rok 2013, za 10 mesiacov, do 24.10.2013 sumu 478,30 Eur - 10 mesiacov x 47,83 Eur. Celkom za obdobie od 02.07.2009 do 24.10.2013 nesplatené splátky predstavujú sumu 2.487,16 Eur, ktorú je odporca 1) povinný z titulu nesplatenej časti úveru, ktorá nie je premlčaná, zaplatiť v súlade s ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení neskorších predpisov. Okresný súd dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 27.01.2011 s poukazom na okolnosti, za ktorých bola uzavretá, považoval za neplatný právny úkon podľa citovaného ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Odporkyňa 2) vo svojej výpovedi uviedla, že pokiaľ by vedela, že obsahom dohody je pristúpenie k dlhu odporcu 1), v žiadnom prípade by ju nepodpísala, pretože nevedela, že tento má nejaké finančné dlhy a v akej výške. Dohodu podpísala výlučne z dôvodu, že chcela odporcovi 1) pomôcť tak, ako ju ubezpečil zástupca navrhovateľa, ktorý jej žiadnym spôsobom nevysvetlil skutočný účel uzavretia dohody. Z uvedeného je zrejmé, že dohoda o uznaní záväzku bola uzavretá výlučne z podnetu navrhovateľa, pracovník ktorého odporkyňa 2) osobne navštívil. Okresný súd bol toho názoru, že dôvodom uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku medzi navrhovateľom a odporkyňou 2) bol výlučne zámer navrhovateľa dosiahnuť úspešnú vymožitelnosť svojej pohľadávky, nakoľko rovnakým spôsobom postupoval aj vo vzťahu k ďalším spotrebiteľom, voči ktorým v súdnych konaniach uplatnil postúpené pohľadávky vyplývajúce z úverových zmlúv, ktoré vo väčšine prípadoch boli v čase ich uplatnenie súdnu cestou premlčané. Takýto postup navrhovateľa súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax podľa § 8 ods. 4 zákona č. 257/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení neskorších predpisov, pretože navrhovateľa k uzavretiu dohody o uznaní záväzku viedol jediný dôvod, a to docieľť vymožitelnosť svojej pohľadávky pred súdom a nie meniť pôvodný obsah úverovej zmluvy dojednaním nových splátok. Dohoda o uznaní záväzku je vyhotovená vo forme predtlačenej textu, obsah ktorého je pre všetky typy uzavretých zmlúv rovnaký bez rozdielu na to, či sú plnenia v nich uvádzané v čase podpisu premlčané alebo nie. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní zo strany navrhovateľa neboli dodržané princípy poctivosti a dobromyseľnosti. Uzavretú dohodu okresný súd považoval aj za neplatný právny úkon podľa § 37 Občianskeho zákonníka, pretože odporkyňa 2) neprejavila vôľu takýto právny úkon s účinkami želanými navrhovateľom uzavrieť a § 39 Občianskeho zákonníka pre jej rozpor s dobrými mravmi. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania pohľadávky navrhovateľa vedľajším účastníkom na strane odporcu 1) a neplatnosť dohody o uznaní záväzku zo dňa 27.01.2011 okresný súd v časti, ktorou sa navrhovateľ voči odporcom domáhal zaplatenia úveru, splaťnosť ktorého nastala 3 roky pred podaním návrhu na súd, ako nedôvodný zamietol. S poukazom na konštatovanú absolútnu neplatnosť dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 27.01.2011, ktorou odporkyňa 2) podľa § 533 Občianskeho zákonníka pristúpila k záväzku odporcu 1), bol návrh voči nej ako nedôvodný zamietnutý. Omeškanie odporcu 1) súd posúdil podľa § 517 Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že právny vzťah, založený medzi právnom predchodcom navrhovateľa a odporcom 1) zmluvou o splátkovom úvere, je potrebné považovať za občianskoprávny vzťah, kedy sa omeškanie dlžníka spravuje príslušnými ustanoveniami tohto zákona. Navrhovateľ úrok z omeškania uplatnil od 26.02.2011, odkedy omeškanie odporcu 1) už reálne existovalo, keďže úverové

splátky riadne nepoukazoval od apríla 1997. Ku dňu 26.02.2011 bol odporca v omeškaní so splátkami splatnými v období od 02.07.2009 do 26.02.2011 v celkovej sume 956,60 Eur, t. j. úverové splátky splatné v roku 2009 v sume 286,98 Eur, úverové splátky splatné v roku 2010 v sume 573,96 Eur a splátky splatné za mesiace január a február 2011 v sume 95,66 Eur (2 x 47,83 Eur). Odporca je povinný platiť úrok z omeškania vo výške 9 % ročne, ktorý zodpovedá ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 533, § 565, § 558, § 101, § 110 ods. 3, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, § 160, § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej zamietol návrh voči odporcovi 1) v sume 1817,76 Eur s prísl. zmenil tak, že jeho návrhu vo vzťahu k odporcovi 1) v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Vytýkal súdu prvého stupňa, že na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, pričom na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2MCdo/3/2011, z ktorého vyplýva, že záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo/4/2012, z ktorého vyplýva, že na otázku premlčania uplatneného nároku je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/132/2013 a komentár k § 52 Občianskeho zákonníka profesora JUDr. Petra Vojčíka, CSc. Pokiaľ ide o splátky, ktorých splatnosť podľa názoru súdu prvého stupňa ešte nenastala, teda splátky splatné až po rozhodnutí súdu od 10.11.2013 do 10.12.2015, uviedol, že odporca sa o zosplatení úveru dozvedel najneskôr z návrhu na začatie tohto súdneho konania, z ktorého vyplýva jeho vôľa ukončiť zmluvu a požadovať zo strany odporcu vrátenie poskytnutých prostriedkov, a preto mu vznikol nárok na úhrady splátok od 10.07.2008 až do 10.12.2008, t. j. 90 splátok spolu s príslušným úrokom z každej splátky.

Odporca 1) a vedľajší účastník na strane odporcu 1) vo svojom písomnom vyjadrení navrhli rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť. Vyjadrili sa k aplikácii Občianskeho zákonníka pri úvere poskytnutom na základe spotrebiteľskej zmluvy tak, že poukázali na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS/402/2013, citovali § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. Formulovali, čo zahŕňa spotrebiteľská právna úprava a kedy bolo spotrebiteľské právo etablované do právneho poriadku Slovenskej republiky, porovnávali výhodnosť použitia pre finančného spotrebiteľa Občianskeho zákonníka verzus Obchodného zákonníka, poukazovali na smernicu rady 93/13/EHS, citovali teóriu týkajúcu sa absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov, inštitút premlčania, inštitút uznania záväzku, právnu teóriu o rozlišovaní konsenzuálnych a reálnych právnych úkonov, podali charakteristiku navrhovateľa vyplývajúcu z obchodného registra a citovali § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania jeho dôvodov bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Výrok rozsudku, ktorým bolo návrhu navrhovateľa vo vzťahu k odporcovi 1) vyhovené, a ktorým bol návrh voči odporcovi 2) zamietnutý, neboli odvolaním navrhovateľa spochybnené, nadobudli právoplatnosť, a preto sa ich odvolací súd týmto rozsudkom nedotýkal (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky navrhovateľa, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva odvolací súd nasledovné:

Zásadná námietka navrhovateľa v podanom odvolaní sa týkala aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa pri posudzovaní dôvodnosti vznesenej námietky premlčania nároku navrhovateľa, keď podľa jeho názoru mal súd na danú vec aplikovať Obchodný zákonník.

Odvolací súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s novelou zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán, rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť, alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom (ex offio) skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offio pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania (napr. 3 MCdo 14/2014)

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv uzavretých medzi bankou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom 1) na základe zmluvy o splátkovom úvere je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že podaním návrhu na začatie konania v danej veci prejavil vôľu ukončiť zmluvu s odporcom 1) a požadovať vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, pričom odporca 1) sa dozvedel najneskôr dorúčením návrhu o zosplatnení úveru, a preto mu patria i splátky splatné dňa 10.07.2008 až po splátku splatnú dňa 10.12.2015, odvolací súd sa s týmto tvrdením navrhovateľa stotožniť nemohol. Súdom prvého stupňa správne uzavrel, že zo žiadneho listinného dôkazu nevyplýva, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru vzniknutého zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorú skutočnosť potvrdil i právny predchodca navrhovateľa. Tvrdenie navrhovateľa, že podaním návrhu na súd došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, nemohol odvolací súd akceptovať, nakoľko tento právny úkon z obsahu návrhu na začatie tohto súdneho konania nevyplýva.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 224 ods. 1, § 137 O.s.p. a odporcovi 1) a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, nepriznal, nakoľko ich nepovažoval za účelne vynaložené.

Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavno-právneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo/9/2013).

Odvolací súd dospel k záveru, že trovy konania, uplatnené zástupcom odporcu 1) a súčasne zástupcom vedľajšieho účastníka na strane odporcu 1), spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, nie sú v danej veci účelne vynaloženými trovami. Vedľajší účastník na strane odporcu 1), zastúpený advokátom, hromadne vstúpil do viacerých obdobných vecí, pričom v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol stanoviská všeobecného charakteru, citoval rozhodnutia iných súdov a predpisy dopadajúce na všetky spotrebiteľské zmluvy, resp. opisoval právnu teóriu s tým, že sa jednalo o formulárové vyjadrenie opakovane zasielané súdu v obdobných veciach, ktoré neobsahovalo žiadne konkrétne údaje týkajúce sa danej veci. Za tejto situácie sa javí zastúpenie odporcu 1) a vedľajšieho účastníka na strane odporcu 1) advokátom v danej veci, ktoré napĺňa charakteristiku tzv. hromadných vecí ako odporujúce rozumnosti, a teda ako zneužitie práva na právnu ochranu. Uvedený záver má za následok konštatovanie neúčelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu 1) a odporcu 1), a teda ich nepriznanie účastníkovi, ktorý by inak mal na ich náhradu právo.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.